

Marszałek
Województwa Mazowieckiego
ul. Jagiellońska 26, 03-719 Warszawa

Warszawa, 08 grudnia 2022 roku

OS-WP-II.310.

DECYZJA NR 1328/22/OS

Na podstawie art. 34 ust. 5 ustawy z 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r., poz. 162 z późn. zm.) przedstawiam

stanowisko

w którym interpretację, przedstawioną przez A, w sprawie dotyczącej przepisów ustawy z 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z. 2022 r., poz. 1622), z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę danin publicznych w postaci opłaty produktowej i środków przeznaczonych na publiczne kampanie edukacyjne oraz ustawy z 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2022 r., poz. 699 z późn.zm.), z których wynika obowiązek świadczenia przed przedsiębiorcą danin publicznych w postaci opłaty rejestrowej i opłaty rocznej

1. w zakresie stanowiska przedstawionego przez Stronę w pkt. 1 wniosku, w którym wskazano, że nabycie przez Spółkę sprzętu od podatnika VAT i przetransportowanie go do Polski z miejsca znajdującego się w innym niż Polska państwie członkowskim UE w ramach wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, nie będzie stanowiło dla Spółki czynności wprowadzenia sprzętu do obrotu w rozumieniu ustawy o sprzęcie – uznaję za prawidłową,
2. w zakresie stanowiska przedstawionego przez Stronę w pkt. 2 wniosku, w którym wskazano, że nabycie przez Spółkę sprzętu i przywóz do Polski z państwa trzeciego w ramach importu towarów nie będzie stanowiło dla Spółki czynności wprowadzenia sprzętu do obrotu w rozumieniu ustawy o sprzęcie – uznaję za prawidłową,
3. w zakresie stanowiska przedstawionego przez Stronę w pkt. 3 wniosku, w którym wskazano, że przemieszczenie przez Spółkę sprzętu do Polski z miejsca znajdującego się w innym niż Polska państwie członkowskim UE w ramach nietransakcyjnego wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów nie będzie stanowiło czynności wprowadzenia przez Spółkę sprzętu do obrotu w rozumieniu ustawy o sprzęcie – uznaję za prawidłową,
4. w zakresie stanowiska przedstawionego przez Stronę w pkt. 4 wniosku, w którym wskazano, że Spółka w związku z dostarczeniem sprzętu do magazynu znajdującego się w Polsce w ramach transakcji opisanych w pkt. 1-3 nie będzie podmiotem wprowadzającym sprzęt w rozumieniu ustawy o sprzęcie – uznaję za prawidłową,

5. w zakresie stanowiska przedstawionego przez Stronę w pkt. 5 wniosku, w którym wskazano, Spółka nie ma obowiązku wyznaczenia autoryzowanego przedstawiciela odpowiedzialnego za wykonywanie na terytorium Polski obowiązków określonych ustawą dla wprowadzającego sprzęt – uznają za prawidłową,
6. w zakresie stanowiska przedstawionego przez Stronę w pkt. 6 wniosku, w którym wskazano, że w opisanym stanie faktycznym Spółka nie spełnia definicji producenta określonej w art. 4 pkt 11 ustawy o sprzęcie – uznają za prawidłową,
7. w zakresie stanowiska przedstawionego przez Stronę w pkt. 7 wniosku, w którym wskazano, że w opisanym stanie faktycznym wprowadzającym sprzęt będzie Polski podmiot, tj. B – uznają za prawidłową,
8. w zakresie stanowiska przedstawionego przez Stronę w pkt. 8 wniosku, w którym wskazano, że w opisanym stanie faktycznym wprowadzenie sprzętu do obrotu nastąpi w dniu wystawienia przez Polski podmiot, tj. B faktury sprzedaży sprzętu na terytorium Polski (krajowa sprzedaż towarów) – uznają za nieprawidłową,
9. w zakresie stanowiska przedstawionego przez Stronę w pkt. 9 wniosku, w którym wskazano, że Polski podmiot, tj. B, w związku z wprowadzeniem do obrotu sprzętu w Polsce, ma obowiązek złożenia wniosku o wpis do rejestru BDO oraz jest zobowiązany do wykonania pozostałych obowiązków wynikających z przepisów ustawy o sprzęcie – uznają za prawidłową,
10. w zakresie stanowiska przedstawionego przez Stronę w pkt. 10 wniosku, w którym wskazano, że Spółka, w związku z planowaną w przyszłości sprzedażą (zdarzeniem przyszłym) - zarówno do C, jak i B2C (do odbiorców końcowych/konsumentów) za pośrednictwem agenta D oraz w ramach modelu Dropshipping - będzie odpowiedzialna za stosowne zobowiązania wynikające z ustawy o sprzęcie, w tym rejestrację i obowiązki raportowania - uznają za częściowo nieprawidłową w zakresie wpisu do rejestru i sprawozdawczości.

UZASADNIENIE

Pismem z 21 października 2022 r. (data wpływu – 21.10.2022 r.) A, zwana dalej Stroną lub Spółką, złożyła przez pełnomocnika wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej, co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów ustawy z 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z. 2022 r., poz. 1622), z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę danin publicznych w postaci opłaty produktowej i środków przeznaczonych na publiczne kampanie edukacyjne oraz ustawy z 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2022 r., poz. 699 z późn.zm.), z których wynika obowiązek świadczenia przed przedsiębiorcą danin publicznych w postaci opłaty rejestrowej i opłaty rocznej. Pismem znak: OS-WP-II.310. z 27.10.2022 r. wezwano Stronę, na podstawie art. 34 ust. 7 Prawo przedsiębiorców, do uzupełnienia wniosku poprzez przedstawienie stanu faktycznego i własnego stanowiska w taki sposób by były przedstawione jednoznacznie i opisane w jasny i wyczerpujący sposób, w szczególności:

1. Wskazanie, w którym momencie Polski podmiot staje się właścicielem towaru należącego do A.
2. Wskazanie na podstawie jakiej faktury towar należący do Strony sprzedawany jest Polskiemu podmiotowi, oraz czy sprzęt sprzedawany jest bezpośrednio z magazynu w Polsce.
3. Jednoznacznie wskazanie, który dzień Strona uznaje za dzień wprowadzenia sprzętu do obrotu.
4. Prawidłowe sformułowanie pytania 10 w złożonym wniosku.
5. Sprecyzowanie czy przywóz sprzętu na terytorium kraju będzie odbywał się w celu wprowadzenia do obrotu, tj. czy sprzęt będzie trafiał na rynek polski.

Strona pismami z 07 oraz 16 listopada 2022 r. (daty wpływu odpowiednio 07 i 16.11.2022 r.) uzupełniła wniosek poprzez złożenie dodatkowych wyjaśnień co do stanu faktycznego i własnego stanowiska w sprawie.

Stan faktyczny przedstawiony przez Stronę:

„1.

1.1. Wstęp

A (dalej: „Spółka” lub „Wnioskodawca”) z siedzibą w Monachium jest spółką zawiązaną zgodnie z prawem niemieckim, posiadającą siedzibę działalności gospodarczej w Niemczech (adres:...; zarejestrowaną w Rejestrze Handlowym B w Sądzie Rejestrowym w Monachium pod numerem:...).

Wnioskodawca jest wiodącą na świecie spółką w branży oświetleniowej, zajmującą się dystrybucją szerokiej gamy produktów: lamp, opraw oświetleniowych, inteligentnych produktów, komponentów, elektroniki, modułów i akcesoriów oraz paneli fotowoltaicznych, w tym inwerterów i baterii.

Obecnie Spółka jest zarejestrowana jako czynny podatnik VAT w Polsce, w tym na potrzeby transakcji wewnątrzwspólnotowych, pod numerem NIP:...

Spółka nie posiada w Polsce siedziby.

Spółka nie posiada w Polsce żadnego;

- o stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej,
- o zarządu,
- o oddziału,
- o przedstawicielstwa,
- o biura,
- o fabryki,
- o warsztatu,
- o miejsca wydobywania bogactw naturalnych.

Ad. 1 Spółka nie posiada i nie będzie posiadać w Polsce ani własnych pracowników, ani przedstawicieli handlowych, ani żadnych zasobów ludzkich, ani własnego zaplecza technicznego, tj. maszyn, urządzeń, nieruchomości itp. w związku z prowadzonym modelem biznesowym.

W ostatnim czasie Spółka zawarła umowę o świadczenie usług magazynowych z zewnętrznym usługodawcą mającym siedzibę w Polsce (dalej zwanym: „Usługodawcą”). Magazyn znajdujący się w Polsce, z którego Spółka korzysta w celu sprzedaży swoich produktów do państw położonych w Europie Środkowo-Wschodniej oraz do państw nordyckich, jest prowadzony przez Usługodawcę, który wynajmuje go dla celów własnej działalności gospodarczej.

Zawarcie umowy z Usługodawcą w Polsce było podyktowane względami logistycznymi związanymi z zapewnieniem magazynu dla obsługi rynku Europy Środkowo-Wschodniej i państw nordyckich.

Spółka nie sprzedaje swoich towarów na terytorium Polski za pomocą środków porozumiewania się na odległość bezpośrednio gospodarstwom domowym lub użytkownikom innym niż gospodarstwa domowe.

Spółka planuje w przyszłości sprzedawać swoje towary na terytorium Polski oraz innych krajów za pomocą środków porozumiewania się na odległość bezpośrednio gospodarstwom domowym lub użytkownikom innym niż gospodarstwa domowe - tj. konsumentom (B2C) za pośrednictwem swojego agenta poprzez platformy sprzedażowe online (patrz pkt 1.5 wniosku dotyczący planowanych działań sprzedażowych).

1.2.

A - ogólne zasady sprzedaży

Spółka posiada na świecie wiele jednostek biznesowych (podmiotów powiązanych ze Spółką). Podmioty te są prawnie niezależne od Spółki i samodzielnie obsługują oraz sprzedają produkty do odbiorców końcowych (B2B oraz B2C). Spółka koncentruje się głównie na dystrybucji i sprzedaży produktów klientom hurtowym i detalicznym na całym świecie. Sprzedaż produktów klientom końcowym bezpośrednio przez Spółkę nie jest całkowicie wykluczona, i rozpocznie się w niedalekiej przyszłości, jednak zasadniczo ten typ sprzedaży jest wykonywany przez jej spółki powiązane prowadzące niezależną działalność i niezależną sprzedaż produktów. Jedną z takich spółek jest polski podmiot powiązany (B).

Polski podmiot powiązany.

- o Polski podmiot powiązany (dalej zwany: „Polskim podmiotem”) posiada siedzibę na terytorium Polski.
- o Polski podmiot nie działa ani w imieniu, ani na rzecz Spółki w zakresie transakcji z klientami/konsumentami.
- o Polski podmiot prowadzi własną działalność gospodarczą w Polsce i sprzedaje aktualnie towary znajdujące się w polskim magazynie do polskich klientów komercyjnych i zamierza je sprzedawać polskim klientom końcowym/konsumentom, działając we własnym imieniu i na własną rzecz.
- o W tym celu Polski podmiot składa zamówienie do Spółki (tzw. inter-company order), wskazując jako miejsce dostawy adresy swoich klientów końcowych/konsumentów, a Spółka dostarcza zamówione produkty bezpośrednio

do klientów końcowych, po czym wystawia Polskiemu podmiotowi faktury za zamówione i dostarczone towary. Przy czym:

- Polski podmiot pozostaje jedynym kontrahentem polskich klientów końcowych;
- Spółka ani nie uczestniczy ani w żaden sposób nie pośredniczy w tej sprzedaży dokonywanej przez Polski podmiot;
- Spółka nie jest przedstawicielem ani pełnomocnikiem Polskiego podmiotu.
- o Polski podmiot sprzedaje produkty pod marką A albo E (F jest prawnym poprzednikiem spółki A; A i E zawarły umowę dotyczącą licencji na znaki towarowe, na mocy której Spółce przyznano prawo do udzielania sublicencji na swoje prawa do użytkowania znaków towarowych swoim spółkom zależnym).
- o Polski podmiot jest zarejestrowany w rejestrze BDO (Bazie danych o produktach i opakowaniach oraz o gospodarce odpadami) pod numerem..., w związku z wprowadzaniem do Polski elektrycznego i elektronicznego sprzętu (dalej zwanego: „EEE”) na mocy ustawy o WEEE, oraz jest zobowiązany do osiągnięcia minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego EEE, poziomu odzysku oraz poziomu przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego EEE, a w przypadku nieosiągnięcia tych poziomów uiszcza opłaty produktowe do Marszałka Województwa Mazowieckiego związane z EEE, który Polski podmiot wprowadza na Polski rynek.

1.3. Przemieszczenie towarów

Po zawarciu umowy z Usługodawcą Spółka przemieściła część własnego EEE (sprzęt elektryczny i elektroniczny) z magazynu znajdującego się we Francji do magazynu prowadzonego przez Usługodawcę w Polsce. Przemieszczenie EEE odbyło się w następujących okolicznościach;

- o Spółka przemieściła własny EEE (towary nie zostały kupione w Polsce od innego podmiotu);
- o Spółka nie wystawiła ani nie otrzymała żadnych faktur sprzedaży dokumentujących to przemieszczenie (wystawionych zostało tylko kilka faktur pro forma - nie dokonano transakcji sprzedaży - ze względu na francuskie przepisy podatkowe);
- o Spółka ujęła przemieszczenie, traktowane jako nietransakcyjne wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów, w swojej ewidencji VAT, wykazała w deklaracji podatkowej oraz informacji podsumowującej złożonych do urzędu skarbowego w Polsce.

EEE znajdujący się w magazynie w Polsce jest przeznaczony do dystrybucji do państw członkowskich UE położonych w Europie Środkowo-Wschodniej oraz do państw nordyckich przez powiązane ze Spółką podmioty. Wyjątkowo może wystąpić sytuacja, że powiązane ze Spółką podmioty zamówią towary przeznaczone do dystrybucji poza UE (np. do Norwegii). W chwili przemieszczenia EEE z Francji do magazynu w Polsce Spółka nie wie, do którego

kraju (w tym również do którego podmiotu powiązanego) towary będą ostatecznie dostarczone, w szczególności Spółka nie jest w stanie określić, czy oraz które dokładnie towary będą zamówione przez Polski podmiot i dostarczone do jego polskich odbiorców końcowych. EEE znajdujący się w magazynie w Polsce został również albo zaimportowany z państw trzecich (pozaunijnych), albo kupiony w innych państwach UE i przetransportowany do Polski (do magazynu Usługodawcy). W tego typu przypadkach dla celów podatku VAT Spółka wykazuje:

- o import towarów, jeśli zostały przywiezione z państwa trzeciego, albo
- o nietransakcyjne wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów, jeśli zostały przemieszczone do Polski z magazynu Spółki znajdującego się w którymś państwie członkowskim UE innym niż Polska, albo
- o wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów, jeśli zostały kupione przez Spółkę od podatnika VAT (podatku od wartości dodanej) i przetransportowane do Polski z miejsca znajdującego się w państwie członkowskim UE innym niż Polska.

EEE będzie także w przyszłości kupowany w Polsce, jak również częściowo został przez Spółkę zakupiony od polskiego dostawcy (producenta) i znajdował się w magazynie w Polsce.

EEE należący do Spółki i magazynowany w Polsce będzie sprzedany:

- o albo przez Polski podmiot do jego odbiorców końcowych,
- o albo przez podmiot powiązany ze Spółką, mający siedzibę w innym niż Polska kraju (UE/pozaunijnym) do jego odbiorców końcowych.

Każdy z powiązanych ze Spółką podmiotów sprzedających złoży w tym celu następnie zamówienie (inter-company purchase order) do Spółki, a Spółka z drugiej strony wystawi fakturę (inter-company invoice) do każdego z zamawiających podmiotów.

1.4. Zilustrowanie transakcji transgranicznych (...)

1.5. W przyszłości Spółka planuje podjąć następujące działania sprzedażowe

1.5.1. Bezpośrednia sprzedaż do C:

Spółka będzie sprzedawać swoje produkty bezpośrednio do spółki G - zarejestrowanej jako podatnik VAT czynny w Polsce (C). Towary sprzedawane do C będą dostarczane do C z magazynu znajdującego się w Polsce;

1.5.2. Sprzedaż komisowa przez D

D (komisant) sprzedaje towary Spółki w imieniu własnym, lecz na rachunek Spółki (komitenta), za pośrednictwem różnych platform sprzedażowych online. Towary sprzedane przez D w tym modelu biznesowym są dostarczane do klientów końcowych D bezpośrednio przez Spółkę;

1.5.3. Dropshipping

Spółka sprzedaje swoje produkty B2B do dalszych sprzedawców w ramach modelu Dropshipping. Towary, które podmiot odsprzedający, w tym przykładzie H, sprzedaje do swoich własnych klientów są dostarczane przez Spółkę z magazynu znajdującego się w Polsce. Spółka nie ma wpływu na umowy sprzedaży zawarte pomiędzy sprzedawcą, tutaj H, a jego odbiorcami końcowymi. Jeśli podmiot

odsprzedający sprzedaje towary do klientów w innych krajach, tylko transport towarów w modelu Dropshipping odbywa się z magazynu w Polsce(...)

2. Pytania będące przedmiotem niniejszego wniosku
 1. Czy nabycie EEE przez Spółkę od podatnika VAT i przetransportowanie go do Polski z miejsca znajdującego się w innym niż Polska państwie członkowskim UE w ramach wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów będzie stanowiło dla Spółki czynność wprowadzenia EEE do obrotu w rozumieniu ustawy o WEEE?
 2. Czy nabycie EEE przez Spółkę i przywóz go do Polski z państwa trzeciego w ramach importu towarów będzie stanowiło dla Spółki czynność wprowadzenia EEE do obrotu w rozumieniu ustawy o WEEE?
 3. Czy przemieszczenie przez Spółkę EEE do Polski z miejsca znajdującego się w innym niż Polska państwie członkowskim UE w ramach nietransakcyjnego wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów będzie stanowiło dla Spółki czynność wprowadzenia EEE do obrotu w rozumieniu ustawy o WEEE?
 4. Czy Spółka, w związku z dostarczeniem EEE do magazynu znajdującego się w Polsce w ramach transakcji opisanych w pkt. 1-3, będzie uważana za wprowadzającego sprzęt w rozumieniu ustawy o WEEE, a jeśli tak, to jakie byłyby tego konsekwencje?
 5. Czy w opisanym stanie faktycznym Spółka ma obowiązek wyznaczenia autoryzowanego przedstawiciela odpowiedzialnego za wykonywanie na terytorium Polski obowiązków określonych ustawą o WEEE dla wprowadzającego sprzęt?
 6. Czy w opisanym stanie faktycznym Spółka spełnia definicję producenta określoną w art. 4 pkt 11 ustawy o WEEE, a jeśli tak, to jakie byłyby tego konsekwencje?
 7. Czy w opisanym stanie faktycznym wprowadzającym sprzęt będzie Polski podmiot, tj. B?
 8. W jakim dniu w opisanym stanie faktycznym nastąpi wprowadzenie EEE do obrotu?
 9. Który podmiot ma obowiązek, w związku z wprowadzeniem do obrotu EEE w Polsce, do złożenia wniosku o wpis do rejestru BDO, do zapłaty środków przeznaczonych na publiczne kampanie edukacyjne oraz do osiągnięcia minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego EEE, poziomu odzysku oraz poziomu przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego EEE, a w przypadku nieosiągnięcia tych poziomów do uiszczenia opłaty produktowej?
 10. Czy Spółka, w związku z planowaną w przyszłości sprzedażą (zdarzeniem przyszłym) - zarówno do C, jak i B2C (do odbiorców końcowych/konsumentów) za pośrednictwem agenta D oraz w ramach modelu Dropshipping - będzie wyłącznie odpowiedzialna za zobowiązania wynikające z ustawy o WEEE z tytułu produktów sprzedanych w Polsce, jak również zobowiązana do rejestracji w tym celu? (...)"

W uzupełnieniu z 07.11.2022 r. Strona wyjaśniła, jak poniżej.

„W pierwszej kolejności A wyjaśnia, że w różnych okresach czasu będą istniały różne modele dostaw:

- I. Model dotychczasowy: towar przywieziony do magazynu w Polsce - brak sprzedaży na terytorium Polski.

W tym okresie:

- A posiada towary w magazynie w Polsce (ich przywóz został opisany szczegółowo we Wniosku),
- A sprzedaje towary w ramach wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów do innych podmiotów gospodarczych z siedzibą poza Polską - następuje wywóz towarów z Polski do innego niż Polska kraju UE,
- B (dalej: Polski podmiot) nabywa towary od A w ramach wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów - towar jest transportowany do Polski z innego niż Polska kraju UE (z Francji).
- A nie sprzedaje towarów znajdujących się w magazynie w Polsce do Polskiego podmiotu (brak dostaw na terytorium Polski, w tym okresie A nie wystawia faktur z polskim podatkiem VAT).

- II. Model planowany na koniec 2022 r. lub początek 2023 r.: towar przywieziony do magazynu w Polsce i sprzedaż, w tym na terytorium Polski do Polskiego podmiotu.

W tym okresie:

- A posiada towary w magazynie w Polsce (ich przywóz został opisany szczegółowo we Wniosku),
- A sprzedaje towary znajdujące się w magazynie w Polsce w ramach wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów do innych podmiotów gospodarczych z siedzibą poza Polską - następuje wywóz towarów z Polski do innego niż Polska kraju UE,
- A sprzedaje towary znajdujące się w magazynie w Polsce do Polskiego podmiotu (dostawy na terytorium Polski, A wystawia faktury z polskim podatkiem VAT).
- A nie dostarcza i nie oferuje towarów bezpośrednio klientom w Polsce (brak dostaw wskazanych w punkcie 1.5. stanu faktycznego Wniosku).

- III. Model planowany w 2023 r.: towar przywieziony do magazynu w Polsce i sprzedaż, w tym na terytorium Polski do Polskiego podmiotu oraz do polskich obiorców.

W tym okresie:

- A posiada towary w magazynie w Polsce (ich przywóz został opisany szczegółowo we Wniosku),
- A sprzedaje towary znajdujące się w magazynie w Polsce w ramach wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów do innych podmiotów gospodarczych z siedzibą poza Polską - następuje wywóz towarów z Polski do innego niż Polska kraju UE,
- A sprzedaje towary znajdujące się w magazynie w Polsce do Polskiego podmiotu (dostawy na terytorium Polski, A wystawia faktury z polskim podatkiem VAT).

- A dostarcza towary w sposób wskazany w punkcie 1.5. stanu faktycznego Wniosku).

Mając powyższe na uwadze, odpowiedzi na pytania zawarte w wezwaniu zależą od okresów, o których mowa powyżej.

Ad. 1

W okresie I: sprzedaż towaru przez A na rzecz Polskiego podmiotu odbywa się z innego niż Polska kraju UE (z Francji). Polski podmiot staje się właścicielem towaru nabytego od A w chwili wydania towaru przewoźnikowi (towary znajdują się wówczas we Francji) w celu dostarczenia go do klienta w Polsce, co dokumentowane jest zagraniczną fakturą sprzedaży wystawioną na rzecz Polskiego podmiotu, który wykazuje w Polsce wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów.

W okresie II i III; sprzedaż towaru przez A na rzecz Polskiego podmiotu odbywa się w ramach odpłatnej dostawy towarów na terytorium kraju (z magazynu w Polsce). Polski podmiot staje się właścicielem towaru nabytego od A w chwili wydania towaru przewoźnikowi na terytorium Polski. Powyższa transakcja udokumentowana będzie polską fakturą sprzedaży wystawioną na rzecz Polskiego podmiotu zasadniczo w dniu wydania towarów przewoźnikowi.

Polski podmiot sprzedaje towary polskim klientom bezpośrednio po ich nabyciu - obie transakcje sprzedaży: przez A na rzecz Polskiego podmiotu oraz przez Polski podmiot na rzecz klienta następują bezpośrednio po sobie. Przy czym faktura jest wystawiana przez A na rzecz Polskiego podmiotu zasadniczo w dniu wydania towaru przewoźnikowi. Również w tym dniu Polski podmiot wystawia fakturę na rzecz swojego polskiego klienta.

W przypadku sprzedaży towaru do podmiotu powiązanego mającego siedzibę w innym kraju UE niż Polska transakcja odbywa się w ramach wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów.

Zagraniczny podmiot powiązany staje się właścicielem towaru w chwili wydania towaru przewoźnikowi, a następnie sprzedaje towar w kraju swojej siedziby (np. na Węgrzech) swojemu klientowi - obie transakcje następują bezpośrednio po sobie, tak samo jak w przypadku sprzedaży towaru Polskiemu podmiotowi.

Ad. 2

W okresie I: sprzedaż towaru przez A na rzecz Podmiotu polskiego odbywa się z innego niż Polska kraju UE (nie następuje z magazynu w Polsce lecz z Francji). Polski podmiot staje się właścicielem towaru nabytego od A w chwili wydania towaru przewoźnikowi (we Francji) w celu dostarczenia go do swojego polskiego klienta, co dokumentowane jest zagraniczną fakturą sprzedaży wystawioną przez A na rzecz Polskiego podmiotu (faktura wystawiona jest zgodnie z przepisami kraju wysyłki towarów), który wykazuje w Polsce wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów. W tym okresie A nie wystawia faktur (na podstawie polskich przepisów) na rzecz Podmiotu polskiego dokumentujących sprzedaż krajową w Polsce.

W okresie II i III; sprzedaż towaru przez A na rzecz Polskiego podmiotu odbywa się w ramach odpłatnej dostawy towarów na terytorium kraju (z magazynu w Polsce). Polski podmiot staje się właścicielem towaru nabytego od A w chwili wydania towaru przewoźnikowi na terytorium Polski. Powyższa transakcja udokumentowana będzie fakturą sprzedaży wystawioną zgodnie z

polskimi przepisami na rzecz Polskiego podmiotu zasadniczo w dniu wydania towarów przewoźnikowi.

Ad. 3

W ocenie Strony - we wszystkich okresach (z wył. planowanych transakcji opisanych w pkt 1.5 stanu faktycznego Wniosku) Polski podmiot (wprowadzający sprzęt) wprowadza sprzęt do obrotu (dostarcza sprzęt po raz pierwszy w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub używania na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej Polskiego podmiotu) w chwili wystawienia faktury sprzedaży na terytorium Polski na rzecz swojego klienta.

Ad. 4

Strona precyzuje pytanie 10 zawarte we wniosku w następujący sposób;

„10. Czy spośród wymienionych we wniosku podmiotów tylko Spółka będzie podlegać, w związku z planowaną w przyszłości sprzedażą (zdarzeniem przyszłym) - zarówno do C, jak i B2C (do odbiorców końcowych/konsumentów) za pośrednictwem agenta D oraz w ramach modelu Dropshipping - zobowiązaniom wynikającym z ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym oraz ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach - z tytułu produktów sprzedanych w Polsce, jak również zobowiązana będzie do rejestracji w tym celu?”.

W ocenie Strony - w związku z planowaną w przyszłości sprzedażą (w okresie III) opisaną w punkcie 1.5. stanu faktycznego Wniosku - spośród wymienionych we Wniosku podmiotów tylko A będzie podlegać zobowiązaniom wynikającym z ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym oraz ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, w tym rejestracji i obowiązkom raportowania. W ocenie Strony w okolicznościach opisanych w zdarzeniu przyszłym będzie bowiem spełniała definicję producenta określoną w art. 4 pkt 11 lit. d ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, ze względu na fakt, iż ma siedzibę na terytorium Niemiec i będzie sprzedawać sprzęt na terytorium Polski za pomocą środków porozumiewania się na odległość bezpośrednio gospodarstwom domowym lub użytkownikom innym niż gospodarstwa domowe.

Do tego czasu (tj. w okresie I i II) A nie spełnia/nie będzie spełniać definicji producenta w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

A nie będzie również uznawana za producenta w okresie III w zakresie dostaw innych niż wskazane w punkcie 1.5. stanu faktycznego Wniosku.

Ad. 5

A wskazuje, że zawarcie umowy dotyczącej magazynu w Polsce było podyktowane względami logistycznymi związanymi z obsługą rynku Europy Środkowo - Wschodniej i państw nordyckich. Zasadniczym celem przywozu towarów do magazynu w Polsce są względy logistyczne (skrócenie czasu dostawy). Celem tym nie jest i nie było wprowadzanie towarów znajdujących się w magazynie na rynek Polski. Powyższe jednoznacznie potwierdza fakt, że w okresie I i II wyłącznie Polski podmiot będzie wprowadzał towary marki E na rynek polski. Ze względów logistycznych (skrócenia czasu dostawy) A planuje jednak w przyszłości

(począwszy od okresu II) dostarczanie towarów z magazynu w Polsce również do Podmiotu polskiego. A nie będzie jednak wprowadzała tych towarów na rynek polski. Powyższe jednoznacznie potwierdza fakt, że w okresie II wyłącznie Polski podmiot będzie wprowadzał towary marki E na rynek polski.

A nie działa na terenie Polski jako podmiot wprowadzający sprzęt. Przepis art. 4 pkt 20 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym zawierający definicję „wprowadzającego sprzęt” odnosi się wyłącznie do podmiotu mającego siedzibę w Polsce. Oznacza to, że podmiot z siedzibą w innym kraju nie może zostać uznany za podmiot wprowadzający sprzęt w rozumieniu tego przepisu. W związku z tym, tylko Polski podmiot może zostać uznany za podmiot wprowadzający sprzęt w rozumieniu art. 4 pkt 20 ww. ustawy.

Tylko w okresie III i tylko w zakresie dotyczącym dostaw wskazanych w punkcie 1.5. stanu faktycznego Wniosku A będzie sprowadzała do Polski sprzęt w celu jego wprowadzenia do obrotu i wówczas będzie spełniała definicję producenta.”

Stanowisko przedstawione przez Stronę:

1. "Nabycie przez Spółkę EEE od podatnika VAT i przetransportowanie go do Polski z miejsca znajdującego się w innym niż Polska państwie członkowskim UE w ramach wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów nie będzie stanowiło dla Spółki czynności wprowadzenia EEE do obrotu w rozumieniu ustawy o WEEE.
2. Nabycie przez Spółkę EEE i przywóz do Polski z państwa trzeciego w ramach importu towarów nie będzie stanowiło dla Spółki czynności wprowadzenia EEE do obrotu w rozumieniu ustawy o WEEE.
3. Przemieszczenie przez Spółkę EEE do Polski z miejsca znajdującego się w innym niż Polska państwie członkowskim UE w ramach nietransakcyjnego wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów nie będzie stanowiło czynności wprowadzenia przez Spółkę EEE do obrotu w rozumieniu ustawy o WEEE.
4. Spółka w związku z dostarczeniem EEE do magazynu znajdującego się w Polsce w ramach transakcji opisanych w pkt. 1-3 nie będzie podmiotem wprowadzającym sprzęt w rozumieniu ustawy o WEEE.
5. Spółka nie ma obowiązku wyznaczenia autoryzowanego przedstawiciela odpowiedzialnego za wykonywanie na terytorium Polski obowiązków określonych ustawą dla wprowadzającego sprzęt.
6. W opisanym stanie faktycznym Spółka nie spełnia definicji producenta określonej w art. 4 pkt 11 ustawy o WEEE.
7. W opisanym stanie faktycznym wprowadzającym sprzęt będzie Polski podmiot, tj. B.
8. W opisanym stanie faktycznym wprowadzenie EEE do obrotu nastąpi w dniu wystawienia przez Polski podmiot, tj. B faktury sprzedaży EEE na terytorium Polski (krajowa sprzedaż towarów).
9. Polski podmiot, tj. B, w związku z wprowadzeniem do obrotu EEE w Polsce, ma obowiązek złożenia wniosku o wpis do rejestru BDO, jest zobowiązany do zapłaty środków przeznaczonych na publiczne kampanie edukacyjne oraz do osiągnięcia

minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego EEE, poziomu odzysku oraz poziomu przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego EEE, a w przypadku nieosiągnięcia tych poziomów uiszczenia opłaty produktowej. Wnioskodawca dodatkowo wyjaśnia, że B jest już zarejestrowana pod numerem ... i zawarła umowę ze spółką I.

10. Spółka, w związku z planowaną w przyszłości sprzedażą (zdarzeniem przyszłym) - zarówno do C, jak i B2C (do odbiorców końcowych/konsumentów) opisaną wyżej za pośrednictwem agenta D oraz w ramach modelu Dropshipping - będzie wyłącznie odpowiedzialna za stosowne zobowiązania wynikające z ustawy o WEEE, w tym rejestrację i obowiązki raportowania. Ponadto, we wszystkich pozostałych scenariuszach Spółka nie posiada żadnych bezpośrednich zobowiązań w Polsce wynikających z ustawy o WEEE.

Uzasadnienie Strony

Ad 1-4.

Przepis art. 4 pkt 20 ustawy o WEEE zawierający definicję „wprowadzającego sprzęt” odnosi się wyłącznie do podmiotu mającego siedzibę w Polsce. Oznacza to, że podmiot z siedzibą w innym kraju nie może zostać uznany za podmiot wprowadzający sprzęt w rozumieniu tego przepisu.

Przenosząc powyższe na grunt przedstawionego stanu faktycznego, jako że;

- Spółka posiada siedzibę w Niemczech
- Spółka nie posiada w Polsce siedziby
- Spółka nie posiada w Polsce;
 - o stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej
 - o zarządu
 - o oddziału,
 - o przedstawicielstwa,
 - o biura.
 - o fabryki
 - o warsztatu
 - o miejsca wydobywania bogactw naturalnych
- Spółka nie posiada i nie będzie posiadać w Polsce ani własnych pracowników, ani przedstawicieli handlowych, ani żadnych zasobów ludzkich, ani własnego zaplecza technicznego, tj. maszyn, urządzeń, nieruchomości itp. w związku z opisanym wyżej modelem biznesowym

- Spółka nie spełnia definicji podmiotu wprowadzającego sprzęt - określonej w art. 4 pkt 20 ustawy o WEEE.

W tym stanie rzeczy, w opisanym stanie faktycznym Spółka nie ma podstaw do dokonania wpisu do rejestru podmiotów wprowadzających EEE, o którym mowa w przepisach art. 50 ust. 1 pkt 3 lit. a ustawy o odpadach.

Spółka w związku z dostarczeniem EEE do magazynu znajdującego się w Polsce w ramach powyższych transakcji nie będzie podmiotem wprowadzającym sprzęt w rozumieniu ustawy o

WEEE.

Zgodnie z opisem modelu działalności Spółki, za wprowadzenie na rynek produktów marki A lub E są odpowiedzialne lokalne podmioty powiązane ze Spółką, które w ramach transakcji wewnątrzgrupowych (w ramach Grupy E) nabywają sprzęt od Spółki i oferują go na rynku.

Funkcję taką na rynku polskim pełni Podmiot polski.

Powyższe znajduje również uzasadnienie w treści przepisów art. 6 ustawy o WEEE, który określa moment wprowadzenia sprzętu do obrotu, cyt.:

1. Wprowadzenie do obrotu następuje w dniu:
 - 1) wydania sprzętu z magazynu albo przekazania go osobie trzeciej - w przypadku sprzętu wytworzonego na terytorium kraju;
 - 2) wystawienia faktury potwierdzającej przywóz sprzętu na terytorium kraju z terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo dokumentu celnego potwierdzającego przywóz sprzętu na terytorium kraju z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej;
 - 3) przywozu sprzętu na terytorium kraju w celu wprowadzenia do obrotu.
2. Jeżeli wprowadzenie do obrotu nastąpiło w dwóch różnych dniach, o których mowa w ust. 1, za dzień wprowadzenia do obrotu uważa się dzień, w którym wprowadzenie do obrotu nastąpiło wcześniej.
3. Ciężar udowodnienia, że wprowadzenie do obrotu nie nastąpiło albo nastąpiło w innym dniu niż określony w ust. 1, spoczywa na wprowadzającym sprzęt”.

Z powołanych regulacji wynika, że momentem wprowadzenia do obrotu jest dokonanie jednej z następujących czynności:

- wydania sprzętu z magazynu albo przekazania go osobie trzeciej {sprzęt wytworzony w Polsce),
- wystawienia faktury potwierdzającej przywóz sprzętu na terytorium kraju z innego kraju UE,
- wystawienie dokumentu celnego potwierdzającego przywóz sprzętu na terytorium kraju spoza UE;
- przywozu sprzętu na terytorium kraju w celu wprowadzenia do obrotu.

Zgodnie z opisanym stanem faktycznym, sprzęt przywieziony przez Spółkę do magazynu w Polsce nie był przedmiotem żadnej z opisanych powyżej czynności. Po zawarciu umowy z Usługodawcą Spółka przemieściła własny EEE (sprzęt elektryczny i elektroniczny) z magazynu znajdującego się we Francji do magazynu prowadzonego przez Usługodawcę w Polsce.

Przemieszczenie EEE odbyło się w następujących okolicznościach;

- o Spółka przemieściła własny EEE z Francji. Oznacza to, że:
 - towary nie zostały kupione w Polsce od innego podmiotu,
 - ani nie były w Polsce wytworzone przez Spółkę;
- o Spółka nie wystawiła ani nie otrzymała żadnych faktur sprzedaży dokumentujących to przemieszczenie (wystawionych zostało tylko kilka faktur pro forma ze względu na

francuskie przepisy podatkowe). Brak było takich faktur ponieważ przemieszczenie sprzętu nie następowało w ramach jakiejkolwiek transakcji handlowej,

- o w chwili przemieszczenia EEE z Francji do magazynu w Polsce Spółka nie wiedziała, do którego kraju towary będą ostatecznie dostarczone, w szczególności Spółka nie jest w stanie określić, czy oraz które dokładnie towary będą zamówione przez Polski podmiot i dostarczone do jego polskich odbiorców końcowych.

Ponadto, EEE znajdujący się w magazynie w Polsce został również albo zaimportowany z państw trzecich (pozaunijnych), albo kupiony w innych państwach UE i przetransportowany do Polski (do magazynu Usługodawcy). W tego typu przypadkach dla celów podatku VAT Spółka wykazuje:

- o import towarów, jeśli zostały przywiezione z państwa trzeciego, albo
- o nietransakcyjne wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów, jeśli zostały przemieszczone do Polski z magazynu Spółki znajdującego się w którymś państwie członkowskim UE innym niż Polska, albo
- o wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów, jeśli zostały kupione przez Spółkę od podatnika VAT (podatku od wartości dodanej) i przetransportowane do Polski z miejsca znajdującego się w państwie członkowskim UE innym niż Polska.

Zawarcie umowy dotyczącej magazynu w Polsce było podyktowane względami logistycznymi związanymi z obsługą rynku Europy Środkowo-Wschodniej i państw nordyckich. Brak jest zatem argumentów za uznaniem, że przywóz sprzętu nastąpił w celu wprowadzenia go do obrotu w Polsce. Wręcz przeciwnie, zasadniczo przywóz sprzętu nastąpił w celu wprowadzenia go na rynek w innych niż Polska krajach Europy Środkowo Wschodniej i krajach nordyckich. Co więcej, w chwili przemieszczenia EEE z Francji do magazynu w Polsce Spółka nie wiedziała, do którego kraju towary będą ostatecznie dostarczone, w szczególności Spółka nie jest w stanie określić, czy oraz które dokładnie towary będą sprzedane przez Spółkę do Polskiego podmiotu. Zatem, nawet gdyby potencjalnie uznać, że transfer EEE z Francji do magazynu w Polsce stanowił moment „wprowadzenia do obrotu” w rozumieniu ustawy o WEEE, Spółka nie miałaby obiektywnych możliwości ustalenia w jakim zakresie to nastąpiło, tj. które dokładnie sprzęty będą sprzedane przez Spółkę w Polsce.

W tym stanie rzeczy zarówno przemieszczenie przez Spółkę EEE do Polski z Francji (jak również z innego niż Polska i Francja kraju UE) w ramach nietransakcyjnego wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, przetransportowanie EEE do Polski z innego kraju członkowskiego w ramach wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, jak również nabycie przez Spółkę EEE i przywóz do Polski z państwa trzeciego w ramach importu towarów - nie będą stanowiły dla Spółki czynności wprowadzenia EEE do obrotu w rozumieniu ustawy o WEEE.

Ad 5 i 6.

Spółka nie ma również obowiązku wyznaczenia autoryzowanego przedstawiciela odpowiedzialnego za wykonywanie na terytorium Polski obowiązków określonych ustawą dla wprowadzającego sprzęt, bowiem nie spełnia definicji producenta w rozumieniu art. 4 pkt 11

ustawy o WEEE. Jakkolwiek Spółka posiada siedzibę na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego (na terytorium Niemiec), jednakże w ramach przedstawionego stanu faktycznego Spółka nie dokonuje żadnej z czynności wskazanych w tym przepisie, tj.:

- ani nie produkuje sprzętu,
- ani nie wprowadza go na rynek na terytorium Niemiec,
- ani nie odsprzedaże sprzętu pod własną nazwą lub znakiem towarowym na terytorium Niemiec,
- jak również nie dostarcza po raz pierwszy na rynku niemieckim sprzętu w celu jego dystrybucji konsumpcji lub używania,
- nie sprzedaje sprzętu na terytorium Polski za pomocą środków porozumiewania się na odległość bezpośrednio gospodarstwom domowym lub użytkownikom innym niż gospodarstwa domowe.

Przy czym, Wnioskodawca pragnie wskazać, że sprzedaje EEE również na terytorium Niemiec, jednakże w chwili obecnej, w ramach przedstawionego stanu faktycznego, sprzęt ten nie pochodzi z magazynu zlokalizowanego w Polsce. W ocenie Wnioskodawcy definicja producenta ma zastosowanie jedynie do sytuacji, gdy EEE znajduje się na terytorium Polski.

Wnioskodawca jest producentem w rozumieniu art. 4 pkt 11 ustawy o WEEE w odniesieniu do sprzętu sprzedawanego na terenie Niemiec, jednakże ten status nie „przechodzi” na jego działalność prowadzoną na terenie Polski.

Ponadto, stosownie do art. 26 ust. 1 i 2 ustawy o WEEE:

1. Producent, o którym mowa w art. 4 pkt 11 lit. a-c, ma prawo do wyznaczenia autoryzowanego przedstawiciela odpowiedzialnego za wykonywanie na terytorium kraju obowiązków określonych ustawą dla wprowadzającego sprzęt w odniesieniu do wprowadzonego do obrotu sprzętu pochodzącego od tego producenta.
2. Producent, o którym mowa w art. 4 pkt 11 lit. d, jest obowiązany do wyznaczenia autoryzowanego przedstawiciela odpowiedzialnego za wykonywanie na terytorium kraju obowiązków określonych ustawą dla wprowadzającego sprzęt w odniesieniu do wprowadzonego do obrotu sprzętu pochodzącego od tego producenta”.

Spółka w chwili obecnej nie sprzedaje swoich towarów na terytorium Polski za pomocą środków porozumiewania się na odległość bezpośrednio gospodarstwom domowym lub użytkownikom innym niż gospodarstwa domowe.

W związku z tym, nawet w sytuacji, gdyby uznać, że Spółka spełnia definicję producenta w rozumieniu art. 4 pkt 11 ustawy o WEEE, to i tak miałyby jedynie uprawnienie do ustanowienia autoryzowanego przedstawiciela - stosownie do art. 26 ust. 1 ustawy o WEEE, nie zaś obowiązek wynikający z art. 26 ust. 2 ustawy o WEEE.

Ad 7.

Cały EEE, znajdujący się w magazynie w Polsce, który będzie ostatecznie przeznaczony do wprowadzenia do obrotu w Polsce, będzie sprzedany do odbiorców końcowych przez Polski podmiot, nie przez Spółkę. Spółka nie sprzedaje w chwili obecnej w Polsce EEE do odbiorców

końcowych/konsumentów.

EEE należący do Spółki i magazynowany w Polsce będzie sprzedany:

- o albo przez Polski podmiot do jego odbiorców końcowych,
- o albo przez podmiot powiązany ze Spółką, mający siedzibę w innym niż Polska kraju (UE/pozaunijnym) do jego odbiorców końcowych.

Każdy z powiązanych ze Spółką podmiotów sprzedających złoży w tym celu następnie zamówienie (inter-company purchase order) do Spółki, a Spółka z drugiej strony wystawi fakturę (inter-company invoice) do każdego z zamawiających podmiotów.

W świetle powyższego, jak również powołanej wcześniej definicji „wprowadzającego sprzęt”, należy uznać, że wprowadzającym sprzęt w rozumieniu ustawy o WEEE będzie Polski podmiot, ponieważ:

- posiada on siedzibę na terytorium Polski,
- wprowadza do obrotu w ramach swojej działalności EEE z innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego lub państwa niebędącego państwem członkowskim.

Ad 8.

Wprowadzenie do obrotu sprzętu przez Polski podmiot nastąpi w innym dniu niż dzień określony w art. 6 ust. 1 ustawy o WEEE, bowiem EEE nie został wytworzony na terytorium Polski, jak również przywóz EEE na terytorium Polski nie został dokonany przez wprowadzającego sprzęt, a moment wprowadzenia do obrotu musi być powiązany z czynnością wprowadzenia do obrotu dokonaną przez wprowadzającego sprzęt, a nie przez inny podmiot. Przy odmiennej interpretacji odnośnego do powołanego przepisu, należałoby uznać, że doszło do wprowadzenia do obrotu EEE w momencie, gdy brak jest podmiotu wprowadzającego sprzęt i nie ma podmiotu, na którym spoczywałyby obowiązki określone w ustawie o WEEE.

W konsekwencji, w ocenie Wnioskodawcy wprowadzenie do obrotu EEE na terytorium Polski będzie dokonane w momencie dostarczenia EEE po raz pierwszy w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub używania na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej Polskiego podmiotu.

Pierwszą czynnością Polskiego podmiotu związaną z dostarczeniem EEE w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub używania na terytorium kraju będzie albo nabycie EEE od Spółki, albo jego dalsza odsprzedaż na terytorium Polski.

W myśl art. 12 ust. 1 ustawy o WEEE: „wprowadzający sprzęt jest obowiązany do umieszczania numeru rejestrowego na fakturach i innych dokumentach sporządzanych w związku z wprowadzaniem do obrotu sprzętu”.

W Polsce nie został wyznaczony przez Spółkę autoryzowany przedstawiciel, którego numerem rejestrowym można by się posługiwać, a jednocześnie zarówno w myśl art. 63 ustawy o odpadach, jak i art. 12 ust. 1 ustawy o WEEE wprowadzający sprzęt jest obowiązany do umieszczania numeru rejestrowego na fakturach i innych dokumentach sporządzanych w związku z wprowadzaniem do obrotu sprzętu.

Dlatego też, wprowadzający sprzęt obowiązany jest do umieszczania na swoich fakturach i innych dokumentach swojego numeru rejestrowego w związku z wprowadzaniem sprzętu do

obrotu.

Tym samym, to moment wystawienia faktury sprzedaży na terytorium Polski przez wprowadzającego sprzęt oznaczał będzie pierwszą czynność związaną z wprowadzeniem do obrotu sprzętu.

Ad 9.

W konsekwencji, to Polski podmiot, tj. B, w związku z wprowadzeniem do obrotu EEE w Polsce, ma obowiązek złożenia wniosku o wpis do rejestru BDO, jest zobowiązany do zapłaty środków przeznaczonych na publiczne kampanie edukacyjne oraz do osiągnięcia minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego EEE, poziomu odzysku oraz poziomu przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego EEE, a w przypadku nieosiągnięcia tych poziomów uiszczenia opłaty produktowej.

Przy czym Wnioskodawca wskazuje, że B jest już zarejestrowana pod numerem ... i zawarła umowę ze spółką I.

Ad. 10.

Jednocześnie, zdaniem Wnioskodawcy, w opisanym w pkt 1.5 wniosku zdarzeniu przyszłym, w związku z planowaną w przyszłości sprzedażą - zarówno do C, jak i B2C (do odbiorców końcowych/konsumentów) za pośrednictwem agenta D oraz w ramach modelu Dropshipping - Spółka będzie wyłącznie odpowiedzialna za stosowne zobowiązania wynikające z ustawy o WEEE, w tym rejestrację i obowiązki raportowania, ponieważ w ocenie Spółki wówczas będzie spełniała definicję producenta."

Pismem z 16 listopada 2022 r. Strona złożyła dodatkowe informacje i wyjaśnienia w sprawie:

„A w okresach I i II (wskazanych w piśmie z dnia 7.11.2022 r.) nie będzie podlegać zobowiązaniom wynikającym z ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (dalej „ustawy o WEEE”) oraz ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, w stosunku do dostaw dokonanych do B (dalej „Polskiego podmiotu”). Strona nie będzie bowiem w tych okresach spełniała definicji producenta, w tym w szczególności dyspozycji wynikającej z art. 4 pkt 11 lit. d ustawy o WEEE, ponieważ w tym zakresie

- 1) ani nie będzie sprzedawać sprzętu na terytorium Polski za pomocą środków porozumiewania się na odległość,
- 2) ani Polski podmiot nie może być uznany za gospodarstwo domowe lub użytkownika innego niż gospodarstwo domowe.

Ad. 1

W kontekście przedstawionych przez stronę faktów nie budzi wątpliwości, że w okresie I (wskazanym w piśmie z dnia 7.11.2022 r.) nie dochodzi w ogóle do transakcji sprzedaży na terenie Polski pomiędzy A a Polskim podmiotem. Zatem do tego stanu faktycznego powołane przepisy nie mają zastosowania.

Natomiast w okresach II i III (wskazanych w piśmie z dnia 7.11.2022 r.) w żaden sposób nie dochodzi pomiędzy A a Polskim podmiotem do sprzedaży za pomocą środków porozumiewania się na odległość.

Jakkolwiek ustawa o WEEE nie zawiera definicji pojęcia „środków porozumiewania się na

odległość", jednakże należy zwrócić uwagę, że stanowi ona implementację dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE) (Dz. Urz. UE L 197 z 24.07.2012, str. 38, z późn. zm.). Zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. f) ww. dyrektywy 2012/19/UE pojęcie „porozumiewania się na odległość” powinno być rozumiane w zgodzie z treścią dyrektywy 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość.

W myśl art. 2 pkt 4 zdanie pierwsze dyrektywy 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość (Dz. Urz. WE L 144 z 4.06.1997, str. 19, z późn. zm.; dalej „dyrektywa 97/7/WE”) pod pojęciem „środków porozumiewania się na odległość” rozumie się: „wszelkie środki, które bez jednoczesnej fizycznej obecności dostawcy i konsumenta mogą być wykorzystane do zawarcia umowy między tymi stronami”.

Powyższa dyrektywa z dnia 20.05.1997 r. została zastąpiona z dniem 13 czerwca 2014 r. przez dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającą dyrektywę Rady 93/13/EEG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającą dyrektywę Rady 85/577/EEG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 304 z 22.11.2011, str. 64, z późn. zm.; dalej „dyrektywa 2011/83/UE”).

Zgodnie z art. 31 akapit drugi dyrektywy 2011/83/UE; „odesłania do uchylonych dyrektyw odczytuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji zawartą w załączniku II.

W myśl załącznika II dyrektywy 2011/83/UE odpowiednikiem art. 2 pkt 4 zdanie pierwsze dyrektywy 97/7/WE jest art. 2 pkt 7 dyrektywy 2011/83/UE.

Stosownie do art. 2 pkt 7 dyrektywy 2011/83/UE pod pojęciem „umowy zawieranej na odległość” rozumie się „każdą umowę zawartą między przedsiębiorcą i konsumentem w ramach zorganizowanego systemu sprzedaży lub świadczenia usług na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności przedsiębiorcy i konsumenta, z wyłączeniem wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy wyłącznie”. Mając na uwadze wyżej wymienione przepisy, w uzupełnieniu informacji zawartych we Wniosku, Strona pragnie wskazać, że Polski podmiot - w celu dokonania odsprzedaży produktów na terenie Polski - wprowadza zamówienie do A (tzw. inter-company order) z wykorzystaniem wewnętrznego systemu J. Polega to na tym, że Polski podmiot wprowadza do systemu J (do którego dostęp ma zarówno A, jak i Polski podmiot) informacje dotyczące zamawianego towaru oraz adresy swoich klientów końcowych (jako miejsce dostawy). Wprowadzone zamówienie jest automatycznie dostępne w J dla A (nie dochodzi w żaden sposób do jego wysłania). Istnieje również techniczna możliwość automatycznego generowania zamówienia z wykorzystaniem transferu danych do systemu J (np. za pomocą EDI). W każdym przypadku jednak zamówienie jest wprowadzane przez Polski podmiot w systemie J.

System J nie stanowi w żadnym przypadku zorganizowanego systemu sprzedaży lub

świadczenia usług na odległość. System J nie jest zorganizowanym systemem sprzedaży, ponieważ:

- jest to system zamknięty, do którego dostęp posiada A oraz Polski podmiot,
- służy on do kompleksowego zarządzania przedsiębiorstwem/zarządzania procesami (system ERP z ang. Enterprise Resources Planning), w tym zarządzania zamówieniami,
- J nie służy:
 - o ani do zawierania umów sprzedaży
 - o ani do porozumiewania/komunikacji między stronami.

W ocenie Strony - w związku z planowaną w przyszłości sprzedażą (w okresie III - wskazanym w piśmie z dnia 7.11.2022 r.) opisaną w punkcie 1.5. stanu faktycznego Wniosku - A będzie podlegać zobowiązaniom wynikającym z ustawy o WEEE oraz ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, ponieważ wówczas będzie spełniała definicję producenta określoną w art. 4 pkt 11 lit. d ustawy o WEEE, albowiem ma siedzibę na terytorium Niemiec i będzie sprzedawać sprzęt na terytorium Polski za pomocą środków porozumiewania się na odległość bezpośrednio gospodarstwom domowym lub użytkownikom innym niż gospodarstwa domowe.

Do tego czasu (tj. w okresach I i II - wskazanych w piśmie z dnia 7.11.2022 r.) A nie będzie spełniała definicji producenta w rozumieniu przepisów ustawy o WEEE.

Ponadto, zdaniem Strony, A nie będzie również uznawana za producenta w okresie III w zakresie dostaw innych niż wskazane w punkcie 1.5. stanu faktycznego Wniosku.

W związku z tym, tylko w okresie III i tylko w zakresie dotyczącym dostaw wskazanych w punkcie 1.5. stanu faktycznego Wniosku A będzie sprowadzała do Polski sprzęt w celu jego wprowadzenia do obrotu i wówczas będzie spełniała definicję producenta.

Ad. 2

Stosownie do art. 4 pkt 11 lit. d ustawy o WEEE pod pojęciem „producenta” rozumie się: „osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną, która, bez względu na wykorzystywaną technikę sprzedaży, w tym za pomocą środków porozumiewania się na odległość:

d) ma siedzibę na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego lub państwa niebędącego państwem członkowskim i sprzedaje sprzęt na terytorium kraju za pomocą środków porozumiewania się na odległość bezpośrednio gospodarstwom domowym lub użytkownikom innym niż gospodarstwa domowe (...)”.

Pomimo że ustawa o WEEE nie definiuje pojęcia „użytkownika”, to jednak zarówno rezultaty wykładni językowej, jak i systemowej (dotyczącej sposobu i kontekstu użycia tego pojęcia w ramach ustawy o WEEE) prowadzą do konkluzji, że użytkownikiem jest podmiot, który używa sprzętu na własne potrzeby.

Zgodnie z definicją zawartą w Słowniku języka polskiego PWN użytkownikiem jest «osoba lub instytucja użytkująca coś» (<https://sjp.pwn.pl/slowniki/uzytkownik.html>), natomiast użytkować to «korzystać z czegoś, np. z budynku, lokalu» (<https://sjp.pwn.pl/slowniki/uzytkowac.html>).

W ustawie o WEEE ustawodawca posługuje się pojęciem „użytkownik” kilkanaście razy: art. 4 pkt 9, art. 4 pkt 11 lit. d, art. 4 pkt 14, art. 4 pkt 25, art. 10 ust. 1, art. 19 oraz art. 91 pkt 14. Przy

czym przepisy te albo wprost, albo domyślnie odnoszą się do użytkownika sprzętu.

Przepis art. 4 pkt 9 ustawy o WEEE, zawierający definicję publicznej kampanii edukacyjnej, wprost odnosi się do użytkownika sprzętu.

Należy zwrócić szczególną uwagę na definicję zawartą w art. 4 pkt 14 ustawy o WEEE, zgodnie z którą pod pojęciem sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych rozumie się sprzęt, który może być używany w gospodarstwach domowych, jak i przez użytkowników innych niż gospodarstwa domowe. Przepis ten posługuje się tym samym wyrażeniem „gospodarstwa domowe lub użytkownicy inni niż gospodarstwa domowe”, jednocześnie w sposób jasny wskazując, że „użytkownicy inni niż gospodarstwa domowe” to podmioty, które używają sprzętu. Również definicja zawarta w art. 4 pkt 25 ustawy o WEEE, wskazująca, że pod pojęciem „zużytego sprzętu” pochodzącego z gospodarstw domowych rozumie się „zużyty sprzęt pochodzący z gospodarstw domowych oraz zużyty sprzęt pochodzący ze źródeł innych niż gospodarstwa domowe, który ze względu na charakter i ilość jest podobny do zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych; za zużyty sprzęt pochodzący z gospodarstw domowych uznaje się odpady powstałe ze sprzętu, który z dużym prawdopodobieństwem będzie używany zarówno przez gospodarstwa domowe, jak i przez użytkowników innych niż gospodarstwa domowe” pozwala na zdekodowanie znaczenia wyrażenia „użytkownicy inni niż gospodarstwa domowe” jako odnoszącego się do podmiotów, które używają sprzętu.

Przepis art. 19 ustawy o WEEE, regulujący obowiązki związane ze zbieraniem i przetwarzaniem zużytego sprzętu, kilkakrotnie posługuje się pojęciem „użytkownika innego niż gospodarstwo domowe” odnosząc go do podmiotu, od którego pochodzi zużyty sprzęt. Tym samym, nie ulega wątpliwości, że w rozumieniu art. 19 ustawy o WEEE użytkownikiem sprzętu innym niż gospodarstwo domowe jest podmiot, który go „zużył”, a więc wcześniej używał go na swoje potrzeby.

Natomiast przepis art. 91 pkt 14 ustawy o WEEE ustanawia sankcję w postaci administracyjnej kary pieniężnej dla podmiotu, który wbrew przepisowi art. 19 ust. 1 ustawy o WEEE nie organizuje i nie finansuje zbierania oraz przetwarzania zużytego sprzętu pochodzącego od użytkowników innych niż gospodarstwa domowe.

Jak wynika z części wstępnej (preambuły) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE) (Dz. Urz. DE L 197 z 24.07.2012, str. 38, z późn. zm.) - punkt 9: „zakres stosowania niniejszej dyrektywy powinien obejmować wszelkiego rodzaju EEE używany przez konsumentów oraz EEE przeznaczony do użytku profesjonalnego”.

Ponadto, zgodnie z wyjaśnieniami zawartymi na stronie Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska, stanowiącymi odpowiedzi na najczęściej zadawane pytania na temat dyrektywy 2012/19/UE w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE)

(<https://www.gios.gov.pl/images/dokumenty/>

gospodarka_odpadami/zseie/FAQ_2012_19_UE_POL.pdf) - przez „użytkowników innych niż gospodarstwa domowe” należy rozumieć „użytkowników profesjonalnych” (str. 15 v/wyjaśnień), ponadto „zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. f) ppkt (iv), w przypadku, gdy producent lub sprzedawca

mający siedzibę w kraju nienależącym do Unii Europejskiej sprzedaje EEE za pomocą środków porozumiewania się na odległość użytkownikom, jest on uważany za producenta tego EEE i musi stosować się do wymogów Dyrektywy (...) Lecz gdy producent lub sprzedawca posiadający siedzibę poza Unią Europejską sprzedaje EEE profesjonalnemu sprzedawcy w państwie członkowskim, ten ostatni odpowiada definicji określającej producenta w art. 3 ust. 1 lit. f) ppkt (iii) i musi stosować się do wymogów Dyrektywy” (str. 14-15 wyjaśnień).

W związku z tym, na gruncie definicji zawartej w art. 4 pkt 11 lit. d ustawy o WEEE należy odróżnić profesjonalnego użytkownika (użytkownika innego niż gospodarstwo domowe) od profesjonalnego sprzedawcy. Podstawą rozróżnienia będzie cel, dla którego podmiot ten nabywa sprzęt: w pierwszym wypadku będzie go nabywał w celu używania, a w drugim wypadku w celu dystrybucji.

Należy zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 4 pkt 17 ustawy o WEEE udostępnienie sprzętu na rynku oznacza jego dostarczenie na terytorium kraju z zamiarem realizacji przez jego odbiorców trzech różnych celów: dystrybucji, konsumpcji lub używania.

Zgodnie z definicją zawartą w art. 4 pkt 2 ustawy o WEEE pod pojęciem dystrybutora rozumie się: „osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną w łańcuchu dostaw, która udostępnia na rynku sprzęt; dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym sprzęt”.

Strona pragnie podkreślić, że Polski podmiot nabywa towary od A w celu ich dystrybucji, a nie używania. Polski podmiot nie może być zatem traktowany jako „użytkownik inny niż gospodarstwo domowe”.

W ocenie Strony - w związku ze sprzedażą realizowaną przez A na rzecz Polskiego podmiotu (w okresach I i II - wskazanych w piśmie z dnia 7.11.2022 r.) A nie będzie spełniać definicji producenta określonej w art. 4 pkt 11 lit. d ustawy o WEEE, ponieważ nie sprzedaje i nie będzie sprzedawać sprzętu na terytorium Polski za pomocą środków porozumiewania się na odległość bezpośrednio gospodarstwom domowym lub użytkownikom innym niż gospodarstwa domowe. Jednocześnie, należy podkreślić, że:

- 1) Polski podmiot, działając jako wprowadzający sprzęt, będzie odpowiedzialny za zobowiązania wynikające z ustawy o WEEE w zakresie dostaw sprzętu realizowanych na jego rzecz przez A. We wszystkich trzech okresach Polski podmiot będzie kontynuował swoją dotychczasową praktykę, bowiem jest zarejestrowany w rejestrze BDO pod numerem..., ma zawartą umowę ze spółką I oraz wykonuje wszystkie zobowiązanie nałożone ustawą o WEEE dla wprowadzającego sprzęt.
- 2) A będzie spełniała definicję producenta, stosownie do art. 26 ust. 2 ustawy o WEEE, wyłącznie w okresie III i tylko w zakresie dotyczącym dostaw wskazanych w punkcie 1.5. stanu faktycznego Wniosku (tj. dostaw innych niż dokonywanych do Polskiego producenta). Wówczas A wyznaczy autoryzowanego przedstawiciela, za pośrednictwem którego będzie wykonywała obowiązki nałożone ustawą o WEEE.

W tym stanie rzeczy cały sprzęt wprowadzony do obrotu na terenie Polski bądź to przez A bądź to przez Polski podmiot będzie rejestrowany i rozliczany, a także wszelkie zobowiązania

wynikające z ustawy o WEEE będą w pełni wykonane albo przez Polski podmiot albo A w zakresie ich odpowiedzialności.”

W niniejszej sprawie należy stwierdzić co następuje:

Odnosząc się do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego sprawy, przedstawiam stanowisko w kwestii prawidłowego co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów ustawy z 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z. 2022 r., poz. 1622), zwanej dalej ustawą o sprzęcie oraz ustawy z 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z. 2022 r., poz. 699 z późn. zm.).

Zgodnie z art. 4 pkt 13 ustawy o sprzęcie przez sprzęt rozumie się urządzenie, którego prawidłowe działanie jest uzależnione od dopływu prądu elektrycznego lub od obecności pól elektromagnetycznych, oraz urządzenie mogące służyć do wytwarzania, przesyłu lub pomiaru prądu elektrycznego lub pól elektromagnetycznych, które są zaprojektowane do użytku przy napięciu elektrycznym nieprzekraczającym 1000 V dla prądu przemiennego oraz 1500 V dla prądu stałego.

W myśl art. 4 pkt 20 ww. ustawy za wprowadzającego sprzęt rozumie się osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną, która, bez względu na wykorzystywaną technikę sprzedaży, w tym za pomocą środków porozumiewania się na odległość:

- a) ma siedzibę na terytorium kraju i produkuje sprzęt pod własną nazwą lub znakiem towarowym lub wprowadza do obrotu pod własną nazwą lub znakiem towarowym na terytorium kraju sprzęt zaprojektowany lub wyprodukowany dla niego,
- b) ma siedzibę na terytorium kraju i pod własną nazwą lub znakiem towarowym odsprzedaże na terytorium kraju sprzęt wytworzony przez inne podmioty; odsprzedażającego nie uznaje się za wprowadzającego sprzęt, jeżeli na sprzęcie znajdują się nazwa lub znak towarowy wprowadzającego sprzęt, lub
- c) ma siedzibę na terytorium kraju i wprowadza do obrotu w ramach swojej działalności sprzęt z innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego lub państwa niebędącego państwem członkowskim

- z tym że za wprowadzającego sprzęt nie uznaje się podmiotu, który realizuje finansowanie na zasadzie wyłączności w ramach lub zgodnie z umową finansową, o której mowa w pkt 11, chyba że jednocześnie działa on jako wprowadzający sprzęt.

Zgodnie z art. 4 ust. 11 ww. ustawy jako producenta rozumie się osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną, która, bez względu na wykorzystywaną technikę sprzedaży, w tym za pomocą środków porozumiewania się na odległość:

- a) ma siedzibę na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego i produkuje sprzęt pod własną nazwą lub znakiem towarowym lub wprowadza na rynek pod własną nazwą lub znakiem towarowym na terytorium tego państwa członkowskiego sprzęt zaprojektowany lub wyprodukowany dla niego,

- b) ma siedzibę na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego i pod własną nazwą lub znakiem towarowym odsprzedaje na terytorium tego państwa członkowskiego sprzęt wytworzony przez inne podmioty; odsprzedającego nie uznaje się za producenta, jeżeli na sprzęcie znajduje się nazwa lub znak towarowy podmiotu, o którym mowa w lit. a albo w pkt 20 lit. a,
- c) ma siedzibę na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego i w ramach działalności handlowej, odpłatnie lub nieodpłatnie, dostarcza sprzęt w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub używania po raz pierwszy na rynku tego państwa członkowskiego z państwa niebędącego państwem członkowskim lub z innego państwa członkowskiego lub
- d) ma siedzibę na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego lub państwa niebędącego państwem członkowskim i sprzedaje sprzęt na terytorium kraju za pomocą środków porozumiewania się na odległość bezpośrednio gospodarstwom domowym lub użytkownikom innym niż gospodarstwa domowe

- z tym, że za producenta nie uznaje się podmiotu, który realizuje finansowanie na zasadzie wyłączności w ramach lub zgodnie z umową finansową rozumianą jako każda umowa lub ustalenia dotyczące pożyczki, dzierżawy, najmu lub sprzedaży odroczonej, odnoszące się do jakiegokolwiek sprzętu, bez względu na to, czy warunki tej umowy lub ustaleń albo każdej umowy dodatkowej lub dodatkowych ustaleń przewidują przeniesienie lub możliwość przeniesienia prawa własności do tego sprzętu, chyba że jednocześnie działa on jako producent.

Art. 26 ust. 1 i 2 ww. ustawy wskazuje, że producent, o którym mowa w art. 4 pkt 11 lit. a-c, ma prawo do wyznaczenia autoryzowanego przedstawiciela odpowiedzialnego za wykonywanie na terytorium kraju obowiązków określonych ustawą dla wprowadzającego sprzęt w odniesieniu do wprowadzonego do obrotu sprzętu pochodzącego od tego producenta, zaś producent, o którym mowa w art. 4 pkt 11 lit. d, jest obowiązany do wyznaczenia autoryzowanego przedstawiciela odpowiedzialnego za wykonywanie na terytorium kraju obowiązków określonych ustawą dla wprowadzającego sprzęt w odniesieniu do wprowadzonego do obrotu sprzętu pochodzącego od tego producenta.

Ponadto zgodnie z art. 26 ust. 8 i 9 ustawy o sprzęcie do autoryzowanego przedstawiciela stosuje się przepisy ustawy dotyczące wprowadzającego sprzęt oraz w przypadku ustanowienia autoryzowanego przedstawiciela przez producenta producent działa wyłącznie za pośrednictwem autoryzowanego przedstawiciela. Autoryzowany przedstawiciel działa w imieniu i na rzecz producenta, ponosząc odpowiedzialność za wykonywanie obowiązków określonych ustawą dla wprowadzającego sprzęt.

Zgodnie z art. 4 pkt 21 ww. ustawy przez wprowadzenie do obrotu rozumie się udostępnienie na rynku sprzętu po raz pierwszy w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, zaś udostępnienie na rynek to dostarczanie sprzętu w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub używania na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatnie lub nieodpłatnie

(art. 4 pkt 17).

W myśl art. 6 ust. 1 ww. ustawy wprowadzenie do obrotu następuje w dniu:

- 1) wydania sprzętu z magazynu albo przekazania go osobie trzeciej - w przypadku sprzętu wytworzonego na terytorium kraju;
- 2) wystawienia faktury potwierdzającej przywóz sprzętu na terytorium kraju z terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo dokumentu celnego potwierdzającego przywóz sprzętu na terytorium kraju z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej;
- 3) przywozu sprzętu na terytorium kraju w celu wprowadzenia do obrotu.

Jeżeli wprowadzenie do obrotu nastąpiło w dwóch różnych dniach, o których mowa w ust. 1, za dzień wprowadzenia do obrotu uważa się dzień, w którym wprowadzenie do obrotu nastąpiło wcześniej. Ciężar udowodnienia, że wprowadzenie do obrotu nie nastąpiło albo nastąpiło w innym dniu niż określony w ust. 1, spoczywa na wprowadzającym sprzęt.

W przypadku wprowadzania przez podmiot do obrotu sprzętu elektrycznego i elektronicznego, podlega on pod obowiązki wskazane w ustawie o sprzęcie, w tym wynikający z art. 20 ust. 1 oraz 21 ust. 1 ww. ustawy obowiązek osiągnięcia w poszczególnych latach określonych poziomów zbierania, odzysku oraz przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu oraz wynikający z art. 15 ust. 1 obowiązek prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych. W przypadku niewywiązania się z ww. obowiązków, wprowadzający sprzęt obowiązany jest do naliczenia i uiszczenia opłaty produktowej oraz opłaty na publiczne kampanie edukacyjne, zgodnie z art. 72 ust. 2, art. 73 oraz art. 15 ust. 3 ustawy o sprzęcie. Ponadto wprowadzający sprzęt, zgodnie z art. 50 ust. 1 pkt 3 lit. a ustawy o odpadach ma obowiązek złożenia wniosku o wpis do rejestru BDO oraz uiszczenia opłaty rejestrowej/rocznej za utrzymanie tego wpisu, zgodnie z art. 57 tej ustawy.

Odnosząc się do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego oraz biorąc pod uwagę ww. przepisy ustawy o sprzęcie oraz ustawy o odpadach, odpowiadając na pytania zawarte we wniosku, należy wskazać jak poniżej:

1. Nabycie sprzętu przez Stronę od podatnika Vat i przetransportowanie go do Polski z miejsca znajdującego się w innym niż Polska państwie członkowskim UE w ramach wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, w odniesieniu do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego, nie będzie stanowiło dla Strony czynności wprowadzenia sprzętu do obrotu w rozumieniu ustawy o sprzęcie.
2. Nabycie sprzętu przez Stronę i przywóz go do Polski z państwa trzeciego w ramach importu towarów, w odniesieniu do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego, nie będzie stanowiło dla Strony czynności wprowadzenia sprzętu do obrotu w rozumieniu ustawy o sprzęcie.
3. Przemieszczenie przez Stronę sprzętu do Polski z miejsca znajdującego się w innym niż Polska państwie członkowskim UE w ramach nietransakcyjnego wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, w odniesieniu do przedstawionego we

wniosku stanu faktycznego, nie będzie stanowiło dla Strony czynności wprowadzenia sprzętu do obrotu w rozumieniu ustawy o sprzęcie.

4. Strona, w związku z dostarczeniem sprzętu do magazynu znajdującego się w Polsce w ramach transakcji opisanych w pkt. 1-3, nie będzie uważana za wprowadzającego sprzęt w rozumieniu ustawy o sprzęcie, z uwagi na brak siedziby na terytorium Polski.

Odnosząc się do powyższego należy zauważyć, że przepis art. 4 pkt 20 lit. c ustawy o sprzęcie definiuje wprowadzającego sprzęt jako osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną, która, bez względu na wykorzystywaną technikę sprzedaży, w tym za pomocą środków porozumiewania się na odległość ma siedzibę na terytorium kraju i wprowadza do obrotu w ramach swojej działalności sprzęt z innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego lub państwa niebędącego państwem członkowskim.

W związku z tym, że Strona w stanie faktycznym opisanym w pkt 1-3 wniosku nie spełnia definicji wprowadzającego ani definicji producenta, który miałby obowiązek wyznaczenia autoryzowanego przedstawiciela, to nie można uznać, że to Strona dokonała wprowadzenia sprzętu, bowiem, jak słusznie wskazała w uzasadnieniu do wniosku, przy odmiennej interpretacji należałoby uznać, że doszło do wprowadzenia do obrotu sprzętu w momencie, gdy brak jest podmiotu wprowadzającego sprzęt i nie ma podmiotu, na którym spoczywałyby obowiązki określone w ustawie o sprzęcie.

5. W opisanym stanie faktycznym Spółka nie ma obowiązku wyznaczenia autoryzowanego przedstawiciela odpowiedzialnego za wykonywanie na terytorium Polski obowiązków określonych ustawą o sprzęcie dla wprowadzającego sprzęt w okresie I, II i III (poza zakresem, o którym mowa w pkt. 1.5 wniosku).
6. W opisanym stanie faktycznym Spółka w odniesieniu do okresu I, II i III (poza zakresem, o którym mowa w pkt. 1.5 wniosku) nie będzie spełniać definicji producenta wskazanej w art. 4 pkt 11 ustawy o sprzęcie, natomiast w okresie III w zakresie, o którym mowa w pkt 1.5 wniosku będzie spełniać definicję producenta, o której mowa w art. 4 pkt 11 lit. d ww. ustawy.

W okresie I i II Strona nie będzie spełniała definicji producenta, ponieważ jak wskazała w uzupełnieniu z 16 listopada 2022 r. nie będzie sprzedawać sprzętu na terytorium Polski za pomocą środków porozumiewania się na odległość, bezpośrednio gospodarstwom domowym lub użytkownikom innym niż gospodarstwo domowe, tylko do Polskiego podmiotu, który będzie prowadził jego dalszą sprzedaż.

Aby uznać podmiot za producenta o którym mowa w art. 4 pkt 11 lit. d ustawy o sprzęcie, sprzedaż nie tylko powinna odbywać się za pomocą środków porozumiewania się na odległość, ale również musi być to sprzedaż bezpośrednia do gospodarstw domowych lub użytkowników innych niż gospodarstwa domowe. Ze stanu faktycznego przedstawionego we wniosku wynika, że Polski podmiot nie może być traktowany jako gospodarstwo domowe, nie może być uznany również za użytkownika innego niż gospodarstwo domowe, bowiem użytkownikiem takim jest podmiot, który ma zamiar użytkować sprzęt we własnym zakresie, a nie dystrybuować go dalej

na terenie kraju. Jak wynika ze stanu faktycznego w sprawie oraz wyjaśnień Strony, Polski podmiot nabywa towar w celu jego dystrybucji, a nie używania.

W odniesieniu do okresu III w zakresie, o którym mowa w pkt. 1.5 wniosku Strona będzie spełniać definicję producenta, o której mowa w art. 4 pkt 11 lit. d ustawy o sprzęcie, gdyż jak wskazała w uzupełnieniu z 07.11.2022 r. w tym okresie, mając siedzibę w Niemczech będzie sprzedawać sprzęt na terytorium Polski za pomocą środków porozumiewania się na odległość bezpośrednio gospodarstwom domowym lub użytkownikom innym niż gospodarstwa domowe. W konsekwencji powyższego Spółka będzie obowiązana, zgodnie z art. 26 ust. 2 ustawy o sprzęcie, do wyznaczenia autoryzowanego przedstawiciela odpowiedzialnego za wykonywanie na terytorium kraju obowiązków określonych ustawą dla wprowadzającego sprzęt w odniesieniu do wprowadzonego do obrotu sprzętu pochodzącego od Strony.

7. W opisanym stanie faktycznym w okresie I, II i III (poza zakresem, o którym mowa w pkt. 1.5 wniosku) Polski podmiot, tj. B będzie traktowany, w myśl art. 24 ustawy o sprzęcie, tak jak wprowadzający sprzęt i to ten podmiot powinien dokonać rozliczenia wprowadzonego sprzętu w ramach przepisów ustawy o sprzęcie.
8. W opisanym stanie faktycznym, w okresie, w odniesieniu do którego Strona będzie odpowiedzialna jako producent, tj. w okresie III w zakresie, o którym mowa w pkt. 1.5 wniosku, należy uznać za dzień wprowadzenia sprzętu do obrotu - dzień przywozu sprzętu na terytorium kraju w celu jego wprowadzenia do obrotu. Przy czym należy zauważyć, że to na Stronie, która w tym przypadku będzie spełniać definicję producenta, będzie ciążył obowiązek przekazania autoryzowanemu przedstawicielowi, z którym będzie miała zawartą umowę, wszelkich informacji odnośnie sprzętu, który będzie wprowadzany do obrotu na terytorium Polski, celem jego późniejszego rozliczenia.

W myśl art. 6 ust. 1 ustawy o sprzęcie wprowadzenie do obrotu następuje w dniu:

- 1) wydania sprzętu z magazynu albo przekazania go osobie trzeciej - w przypadku sprzętu wytworzonego na terytorium kraju;
- 2) wystawienia faktury potwierdzającej przywóz sprzętu na terytorium kraju z terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo dokumentu celnego potwierdzającego przywóz sprzętu na terytorium kraju z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej;
- 3) przywozu sprzętu na terytorium kraju w celu wprowadzenia do obrotu.

Jeżeli wprowadzenie do obrotu nastąpiło w dwóch różnych dniach, o których mowa w ust. 1, za dzień wprowadzenia do obrotu uważa się dzień, w którym wprowadzenie do obrotu nastąpiło wcześniej. Ciężar udowodnienia, że wprowadzenie do obrotu nie nastąpiło albo nastąpiło w innym dniu niż określony w ust. 1, spoczywa na wprowadzającym sprzęt.

Biorąc powyższe pod uwagę, jedyna data wprowadzenia do obrotu, jaką można zastosować w ww. okresie to data wskazana w art. 6 ust. 1 pkt. 3 ustawy o sprzęcie.

Ponadto Organ nie wskazuje daty wprowadzenia do obrotu sprzętu w odniesieniu do pozostałych okresów, ponieważ sprzęt ten został jedynie przemieszony przez Stronę do

magazynu w Polsce, a zatem skoro Strona nie wypełnia ani definicji wprowadzającego ani producenta, nie można uznać, że to Strona dokonała jego wprowadzenia.

9. Odnosząc się do pytania, który podmiot ma obowiązek, w związku z wprowadzeniem do obrotu sprzętu w Polsce, do złożenia wniosku o wpis do rejestru BDO, do zapłaty środków przeznaczonych na publiczne kampanie edukacyjne oraz do osiągnięcia minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego sprzętu, poziomu odzysku oraz poziomu przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu, a w przypadku nieosiągnięcia tych poziomów do uiszczenia opłaty produktowej, należy wskazać jak poniżej.

Biorąc pod uwagę powyższe wyjaśnienia w okresie I, II i III (poza zakresem, o którym mowa w pkt. 1.5 wniosku) obowiązującym do spełnienia ww. obowiązków będzie Podmiot Polski.

Natomiast w odniesieniu do okresu III w zakresie, o którym mowa w pkt 1.5 wniosku to Strona, jako producent, o którym mowa w art. 4 pkt. 11 lit. d ustawy o sprzęcie, będzie zobowiązana do wyznaczenia autoryzowanego przedstawiciela, który będzie odpowiedzialny za wykonywanie na terytorium kraju obowiązków określonych ustawą dla wprowadzającego sprzęt w odniesieniu do wprowadzonego do obrotu sprzętu pochodzącego od tego producenta, tj. od Strony.

10. Strona będzie podlegać, w związku z planowaną w przyszłości sprzedażą sprzętu (zdarzeniem przyszłym) - zarówno do C, jak i B2C (do odbiorców końcowych/konsumentów) za pośrednictwem agenta D oraz w ramach modelu Dropshipping - z tytułu produktów sprzedanych w Polsce - zobowiązaniom wynikającym z ustawy o sprzęcie, w zakresie obowiązków dotyczących producenta, w tym wyznaczenia autoryzowanego przedstawiciela zgodnie z art. 26 ust. 2 ww. ustawy.

Natomiast nie będzie podlegała pod obowiązek wpisu do rejestru BDO oraz obowiązek sprawozdawczy wynikający z ustawy o odpadach, gdyż Strona nie jest podmiotem wymienionym w art. 50 ust. 1 pkt 3 ustawy o odpadach, a co za tym idzie nie będzie obowiązana do uiszczania opłaty rejestrowej/rocznej, o której mowa w art. 57 tej ustawy. Nie będzie również zobowiązana do samodzielnego raportowania danych na sprawozdaniu, bowiem zgodnie z art. 73 ust. 1 pkt 5 ustawy o odpadach, w tym zakresie obowiązki będzie wykonywał autoryzowany przedstawiciel, jak również autoryzowany przedstawiciel wpisze producenta do swojego wpisu do rejestru BDO, zgodnie z art. 52 ust. 1 pkt 6 lit. a ustawy o odpadach.

Z uwagi na powyższe zdecydowano jak w sentencji.

Powyższa interpretacja przepisów dotyczy przedstawionego przez Wnioskodawcę i przytoczonego w treści decyzji stanu faktycznego i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej decyzji. Interpretacja zawarta w powyższej decyzji dotyczy wyłącznie tej indywidualnej sprawy.

POUCZENIE

Od decyzji służy Stronie prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie, ul. Obozowa 57, 01-161 Warszawa, za pośrednictwem Marszałka Województwa Mazowieckiego w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

Stronie przysługuje prawo do złożenia wniosku o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy.

W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję.

Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.